

НА РУСКИТЪ ВОИНИ

О, руси, о, братя славянски,
Защо сте вий тука? Защо сте
Дошли на полята балкански
Немили, неканени гости?

Желали би васъ възхитени
Да срещнемъ со сълзи и съ китки. . .
Но идете вий настървени,
На грозни зове те ни битки!

Желали би васъ да прегърнемъ
И тозъ пжть сърдечно, горещо.
Но взорътъ ви свѣти зловещо . . .
Какъ ржце сега да разгърнемъ?

О, руси! Азъ другъ пжть ви славяхъ
За подвигъ великъ и чудесенъ,
Високо ви ликътъ поставяхъ
Въвъ мойта душа, въ мойта пѣсенъ!

Вий нѣкога знаме Христово
Развѣхте за благо човѣшко —
Строшихте ни игото тежко,
А днеска ни носите ново!

И пакъ не ви мразимъ (не крия:
Обича ви още народа);
Но любимъ и своята свобода,
Стократно по любимъ я ния.

За тозъ кумиръ ния се биемъ
И съ чуждъ, и съсь близъкъ упорно
И нѣма ний вратъ да превиемъ
Предъ никакво иго позорно!

О, колко ви, братя, жалѣя!
О, какъ би желалъ, братя клети,
Свобода и вамъ, и за нея,
Катъ насъ да живѣйте и мрете!